

KÉT VILÁG
ÖSSZEÜTKÖZÉSE

A VÉGZET EREKLYÉI
Csontváros

THE
MORTAL INSTRUMENTS

City of Bones

HIVATALOS ILLUSZTRÁLT
FILMKÖNYV

THE
MORTAL INSTRUMENTS

City of Bones

A VÉGZET EREKLYÉI
Csontváros

HIVATALOS, ILLUSZTRÁLT
FILMKÖNYV

MIMI O'CONNOR

MARGARET K. MCELDERRY BOOKS
NEW YORK LONDON TORONTO SYDNEY ÚJ DELHI

TARTALOM

EGY

<i>A Csontváros története</i>	7
-------------------------------	---

KETTŐ

<i>A Csontváros szereposztása</i>	21
-----------------------------------	----

HÁROM

<i>A Csontváros díszletei és kellékei</i>	47
---	----

NÉGY

<i>A Csontváros jelmezei és a smink</i>	72
---	----

ÖT

<i>A Csontváros forgatása</i>	93
-------------------------------	----

HAT

<i>A Csontváros rajongótábora</i>	123
-----------------------------------	-----

EGY

A CSONTVÁROS TÖRTÉNETE

A VÉGZET EREKLYÉI: CSONTVÁROS DÍSZLETEI KÖZÖTT ÜLDÖGÉLVE A SOROZAT ÍRÓJA, CASSANDRA CLARE VILLÁMGYORSAN ELISMERI, MENNYIRE SZÜRREÁLIS IS EZ A KÖRNYEZET. „A LEGTÖBB KÖNYV SOSEM JUT EL A FILMVÁSZONRA. CSAK ÁLMODOZIK RÓLA AZ EMBER, MIKOR KÖNYVET ÍR: »TALÁN EGY NAP FILMET CSINÁLNAK BELŐLE.« DE IGAZÁBÓL NEM GONDOLOD, HOGY VALÓBAN MEGTÖRTÉNIK.»

Ezt az az ember mondja, akinek képzelőereje egy egész fajt teremtett meg, amely angyalvérrel az ereiben születik; akinek alternatív világa egy lépésre fortzog a valóságtól, és háborúzó csoportok népesítik be; aki bonyolult, egymást átfedő történetekkel felruházott szereplők szédítő sorát alkotta meg, és olyan tekervényes, útvesztőszerű cselekményszálat font, hogy az táptalajul szolgálhat regénynek, egy *Pokoli szerkezetek* címet viselő új sorozatnak, és számtalan egyéb kiegészítő történetnek, mint például a *Bane krónikáknak*, a tízrészes, innovatív, Amerikában e-könyvek formájában megjelent novellasorozatnak. Valószínűleg azonban tényleg nem is álmodott arról, hogy ez a történet repíti el a kanadai Torontóba olyan nagy filmsztárok közé, mint Lily Collins, Jamie Campbell Bower és Jonathan Rhys Meyers (és még sokan mások), akik majd ott

A végzet erekllyei: Csontváros íróője, Cassandra Clare

A New York-i Intézet koncepciórajza Nikolai Lockertsentől.

mászkálnak körülötte, árnyvadászúnakkal a testükön.

Talán illő módon, az epikus árnyvadászkrónikák eredete a hősnő, Clary Fray tágabban vett otthona, New York egy apró zugába nyúlik vissza. Clare-re roppant inspirálóan hatott, mikor 2003-ban ellátogatott egy tetoválóművész barátja korábbi munkahelyére West Village-be. „Egész sorozat elképesztően szép tetoválást készített rúnák alapján... És mindegyik jelentését elmagyarázta nekem, és hogy egykor a harcosok így vonultak csatába, mert úgy hitték, a rúnák megvédik őket. Hogy megvédik őket a sebestől, hogy így győzhetnek a gonosz felett – emlékszik vissza az író. – Én pedig arra gondoltam: »Mi lenne, ha létezne egy egész faj olyan emberekből, akiknél ezek a tetoválások tényleg működnének? Mi ellen harcolnának? Démonok ellen, és mágiát használnának. Lenne ez a titkos csoport, és ők védelmeznék a világot.«

A tetoválószalokban uralkodó különös szokás is segítette a kreatív szikra megszületését, hogy Clare gondolatait eláraszák az erős és mágikus harcosokról szóló képek. „Az volt a hagyomány, hogy az ott dolgozók festékbe léptek, és a lábnyomaikkal tele volt a plafon – mesélte a Blogcriticsnek. – Én olyannak láttam, mintha egy természetfeletti csata dúlt volna a szalokban a falakon és a mennyezeteken szaladgálók között. Ott kezdtem el dolgozni a tetoválásalapú mágia köré épített könyvemen.”

A fantasy műfaj régi rajongójaként Clare gyerekkorában csak és kizárólag fantasyt olvasott; kedvencei közé tartozik Susan Cooper *Dark Is Rising* sorozata, C. S. Lewistől a *Narnia krónikái*, J. R. R. Tolkienétől *A Gyűrűk Ura*, és Lloyd Alexandertől a *Prydain Chronicles*. Amikor Clare besétált abba a bizonyos tetoválószalomba, már nem volt ismeretlen számára az írás sem: akkor éppen szabadúszó újságíróként kereste kenyerét, és olyan megbízóknak dolgozott, mint

a *Hollywood Reporter*. „Nappal könnyed, szórakoztató, de nem kitalált történeteket írogattam, majd hazamentem, és dolgoztam tovább a fantasy írásomon” – mesélte a WriteWordsnek. De meglepő módon ekkor még nem rendelkezett túl sok tapasztalattal a regényírás terén; korábbi művei közé tartozott – saját szavaival élve – egy „elég szörnyű” romantikus történet, amelyet még tizenöt évesen vetett papírra, és egy kiadott novella, amely a „The Girl’s Guide to Defeating the Dark Lord” (Lányok útmutatója a Sötét Nagyúr legyőzéséhez) címet viselte.

Ettől függetlenül Clare-nek akadt mesénivalója: „Szerettem volna írni egy epikus, a felnőtté válásról szóló történetet, csak éppen a középpontban egy lány állt volna hősként, nem egy fiú, ahogy az megszokott volt. És szerettem volna, ha New York Cityben játszódik, ahova akkor költöztem éppen, mert úgy véltem, hogy New York csodálatos és gyönyörű történelemmel büszkélkedő város – mondja. – Szerettem

**A KIADÓK MÁR AZ ELSŐ
OLDALAK UTÁN TUDTÁK,
HOGY EGY KÜLÖNLEGES
KÖNYV KERÜLT A KEZÜKBÉ.**

volna elmesélni egy történetet olyan szereplőkkel, akik életük egyik döntő szakaszában járnak, a kamaszkor és felnőttkor mezsgyéjén, ahol minden választás lehetségesnek tűnik.

Csak miután megírtam jöttem rá, hogy ez egy young adult (fiatal felnőtt) regény lett.”

Egy évvel és számtalan átdolgozással később, Clare elkészült későbbi első regénye első tíz fejezetével. Ez már elegendő volt, hogy felkeltse egy ügynök figyelmét, aki – nem valami szokatlan módon – segített a szerzőnek a fejezetek további átdolgozásában, hogy azután a művet be lehessen nyújtani a kiadóknak.

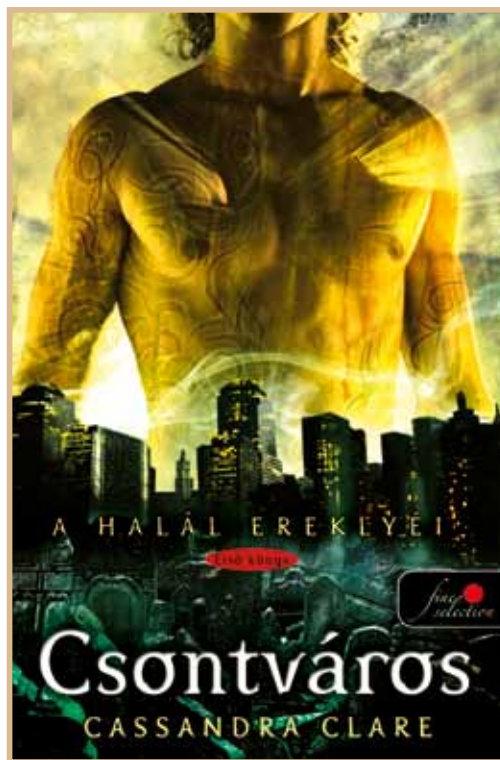
A végzet ereklýei: Csontváros hatvan oldala és szinopszisa 2005-ben landolt New York Cityben és a világ számos más pontján a szerkesztők asztalán. A kiadók már az első oldalak után tudták, hogy egy különleges könyv került a kezükbe. Nemcsak nemzetközi ajánlatok kezdtek záporozni a könyvekre, hanem Clare-t New York legnagyobb kiadóinak érdeklődő szerkesztői is fogadták, köztük a Margaret K. McElderry Books szerkesztője, Karen Wojtyla. Nem telt sok időbe, hogy a szerkesztő döntésre jusson az anyag kapcsán. „A *Csontváros* már az elejétől fogva magával ragadott. Azt hiszem, úgy az ötödik oldalon járhattam, mikor már tudtam, hogy ki akarom adni. Olyan átgondolt volt, a szereplők beszéde annyira eltalált. És vicces is. Mindehhez járultak falrengető akciók” – eleveníti fel. Az izgalmas és egzotikus urban fantasy olvastán, mely tele volt emlékezetes szereplőkkel és egy csavarral megbolondított szerelmi háromszöggel, Wojtyla úgy érezte, hogy a regényben óriási lehetőség rejlik a young adult műfaj szerelmesei

számára. „Azt hiszem, képesek úgy látni önmagukat és barátaikat, mint ezeket a szereplőket, vagy éppen úgy néznek magukra, hogy tudják, ezek a szereplők a mi világunk egy viccesebb és furcsább változatában élnek – mondja. – És a könyvek erősen bele vannak ágyazva ebbe a világba. Nagyon is valóságosak – olyan, mintha a könyvek lehántanának egy réteget homályból, és így megláthatjuk az alatta rejtőző valódi világot.

Eközben hatalmas vihar volt kialakulóban a könyvkiadó és a könyvvásárló közösségen belül. Az olyan címek elsöprő sikere, mint amilyen J. K. Rowling Harry Potter sorozata vagy Stephenie Meyer *Alkonyat* sagája, tagadhatatlanul bizonyította, hogy mind a könyvkiadók, mind az olvasók lényegében csillapíthatatlan étvágygal falják a fantasyt, a romantikus regényeket és a hagyományosan ifjúsági irodalomként kategorizált címeket – mindaddig, míg azok lebilincselő szereplőkkel és remekül megkomponált cselekményszövessel dolgoznak. „Szerintem a Harry Potter kezdte el lenyomni a mérlegnek ezt a serpenyőjét, de véglegesen az *Alkonyat* borította fel azt teljesen – vélekedett Clare a *Metrónak*. – Az *Alkonyat* olyan borítóval jött ki, amivel a felnőttek is megbarátkozhattak... Lerombolta az ifjúsági regény és a többi műfaj közti gátakat.”

Mikor a trilógia első darabja, a *Csontváros* 2007-ben megjelent, nem tartott sokáig, hogy felkerüljön a *New York Times* rangos bestseller

listájára, ahol a nyolcadik helyen debütált. Wojtyła három elemet tart az azonnali, robbanásszerű siker okának: Clare állandó online jelenlétét, ezáltal a rajongókkal fenntartott kapcsolatát és a rájuk való odafigyelést; a provokatív, szexi borítót, rajta a félmeztelen árnyvadással, és természetesen a szuperül megírt és magával ragadó történetet.

A *Csontváros* sok vitát kiváltó borítója

A *Csontváros* borítója valóban nagy figyelmet keltett – legalább egy olyan könyvkiadó akadt, aki úgy vélte, a borító be fogja határolni az olvasóközönséget. Végül azonban ez a borító maradt. A bloggerek újra meg újra megosztották a rajta látható pompás képet, és a könyv egyre nagyobb lendületet kapott. Végül ennek a sikeres, a felnőtté válásról szóló romantikus fantasynek a híre

A végzet erekllyei sorozat következő négy könyve

eljutott a hollywoodi filmipar vezetőinek irodáiba is. „Az *Alkonyat* filmek sikere óta minden producer és minden filmgyártó vállalat megpróbált ezzel egyenértékű alkotást találni. Ezért mindent, ami »young adult« címszó alatt szerepelt, az első betűtől az utolsóig elolvastak” – meséli *A végzet erekllyei*: *Csontváros* producere, Robert Kulzer.

Don Carmody producert nem nagyon kellett győzködni, hogy aláírjon, főleg azért, mert elég volt csak a saját nappalijában szétnéznie, hogy megszimatozja, milyen hatalmas és lelkes is a könyv rajongótábora. „Robert Kulzer szólt nekem a könyvről, én pedig elkezdtem érdeklődni iránta, és kiderült, hogy az akkor még kamasz lányaim hatalmas rajongói – meséli. – Addigra már kissé belefásultak az általam gyártott filmekbe, de egyszer csak megint nagyon érdekelni kezdte őket a munkám. *A végzet erekllyei* – ez volt az, amit nagyon, de tényleg nagyon szerettek volna látni a moziban. Mikor rájöttem, hogy ők az olvasótábor tagjai, ráébredtem

„SZERINTEM A CSONTVÁROS AZÉRT OLYAN NÉPSZERŰ A FIATAL FELNÖTTEK CSOPORTJÁBA TARTOZÓK KÖRÉBEN, MERT EGY FIATAL LÁNYRÓL SZÓL, AKI FELFEDEZI ÖNMAGÁT, ÉS RÁÉBRED, KI IS VALÓJÁBAN. ÉS A FANTASY ELEMEEK MELLETT EZ AZ, AMIHEZ EZ A KORCSOPORT VONZÓDIK, AMELYNEK TAGJAI MIND AZT PRÓBÁLJÁK ELDÖNTENI, HOGY KIK IS ŐK, ÉS HOGY HOVA IS TARTOZNAK A DOLGOK NAGYOBB RENDSZERÉBEN.”
– DON CARMODY, PRODUCER

arra is, hogy milyen hatalmas rajongótábora van ezeknek az ifjúsági regényeknek.”

Harald Zwart rendező a forgatáson
Geir Hartly Andreassen vezető operatőrrel

2012 januárjában a producerek elkészültek a forgatókönyv egy frissen átdolgozott változával, és a forgatás megkezdését nyolc hónappal későbbre tűzték ki a kanadai Torontóban.

A projekthez a megfelelő rendező megtalálása egyszerre volt döntő jelentőségű és igazi kihívás. A független producereknek olyasvalaki kellett, aki ösztönösen érti, miről szól a projekt, impozáns szakmai múlttal rendelkezik, ami segít felkelteni az érdeklődést, és segíti a projekt finanszírozását. Emellett olyasvalaki kellett, aki képes azonnal munkához látni. „Alapvetően egy olyan zseniális rendezőt kerestem, aki az imént aratott le egy nagy sikert, akinek tetszik az anyag, és aki kész arra, hogy a szemembe nézzen, és azt mondja: »Rajta, csináljuk!«” – emlékszik vissza Kulzer.

A sors ekkor ismét rámosolygott Kulzerre. Egy ismert tehetségkutató ügynökség hívta fel a producert, és azt kérdezték tőle, nem szeretne-e találkozni Harald Zwarttal, a rendezővel, aki nemrégiben vezényelte le *A karate kölyök* című, világszerte nagy kasszasikert arató filmet.

„A mozi istenei időnként lenéznek az emberre, és ekkor a dolgok mozgásba lendülnek. Harald egy egész mappányi, általa összerakott anyaggal érkezett. Azt mondta: »Én így látom Clary karakterét. Én így látom a világot. Ez az én színskálám. Én így oldanám meg a mágiát.« Kétórás megbeszélést tartottunk, és utána odaléptem hozzá, és azt mondtam: »Hé, Harald, az érzésem, hogy ezt a filmet te akarod megcsinálni.« Mire azt felelte: »Naná, még szép! Mit gondolsz, miért melóztam

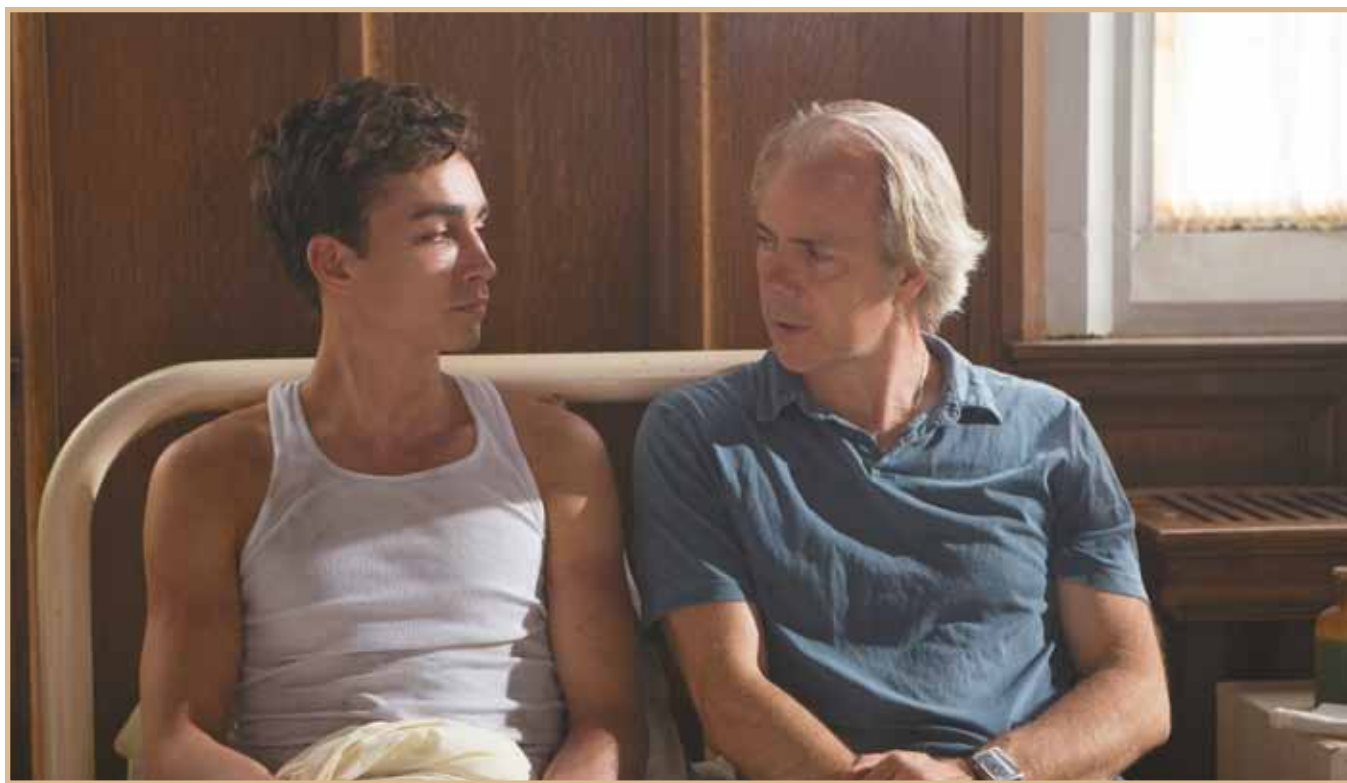
volna ennyit, és raktam össze ezt a cuccot? Ezt a filmet én akarom megcsinálni.» Vagyis bizonyos értelemben ott helyben eldöntöttük, hogy ez lesz a következő filmje. Félbehagy minden mást, amivel foglalkozik, és a szereplőválogatásra meg a film előkészítésére összpontosít.”

Noha Zwart mára már a nephilimek világának minden területén szakértővé képpezte magát, a kezdetekkor *A végzet ereklýei* jelen-ség teljesen ismeretlen volt számára. „Csak a filmforgatás előtt hallottam az eladási számok-ról, és mivel természetemnél fogva szkeptikus vagyok, magam is szerettem volna elolvasni – idézi fel. – Ezért hát besétáltam több, találomra kiválasztott könyvesboltba, és láttam, hogy ott polcokon át sorakoznak [a könyvek]. Egyes

**„LÁTTAM, HOGY OTT
POLCOKON ÁT SORAKOZ-
NAK [A KÖNYVEK]. EGYES
BOLTOKBAN NEM VOLT
ELÉG HELY A POLCOKON,
ÍGY A PADLÓN RAKTÁK
ŐKET HALOMBA.”**
– HARALD ZWART, RENDEZŐ

boltokban nem volt elég hely a polcokon, így a padlón rakták őket halomba.”

Zwart, akinek egyéb alkotásai közé tartozik az *Érzéki csalódás*, az *ÖcsiKém*, *A karate kölyök* és több más, európai siker, tapasztalatot és látásmó-dot hozott a projektbe. „Ennek a filmnek a ren-dezésére az az ideális személy, aki a felszínen...

Sheehan és Zwart megbeszéli a gyengélkedőben felvett jelenetet

a vizuális művészek közé tartozik. Olyasvalaki, aki képes világot teremteni. Olyasvalaki, aki tudja, hogyan bánjon a speciális effektekkel. Olyasvalaki, aki már csinált szörnyes mozit – mondja Kulzer.

Zwart egyedi vizuális stílusa – amint az játékfilmjeiben és reklámszpotjainak speciális effektusaiban megmutatkozik – meggyőzte Kulzert. Egyben Zwart lelkesedése is hozzájárult ahhoz, hogy ő legyen a kézenfekvő választás. „Harald Zwart pillanatnyi kételyt sem hagyott afelől, hogy beleszeretett a karakterekbe. Azt mondta: »Tetszik ez a világ. Szeretném filmre vinni mindazt, amit eddig leírtak. Nem kell egy másik világot terveznem. Nem kell újabb lényeket kitalálnom. Bőségesen válogathatok abból, ami a lapokon szerepel.« Beleszeretett abba, hogy a szereplők valódi embereknek hatnak és a rájuk jellemző érzelmi szálakba.”

„[ZWART] BELESZERETETT ABBA, HOGY A SZEREPLŐK VALÓDI EMBEREKNEK HATNAK ÉS A RÁJUK JELLEMZŐ ÉRZELMI SZÁLAKBA.”
– ROBERT KULZER,
PRODUCER

Clare, a szerző úgy érzi, hogy Zwart azért kiváló választás regénye filmre vitelére, mert a rendező érdeklődő, és mert érti az általa megrajzolt összetett karaktereket. „Elképesztően ráhangolódik a szereplők érzelmi életére, amiről

az emberek nagyon sok fantasyben elfeledkeznek. Hajlamosak sokkal inkább a fantasztikus elemek vizuális részeire koncentrálni, ami lenyűgöző ugyan, és nem kétséges, hogy Haraldot is nagyon érdekli. Csakhogy vizuális effektekkel nem lehet helyettesíteni – legyenek bármilyen klasszak is – a szereplőket, akiknek gazdag érzelmi életük van, és fontos kapcsolatban állnak egymással. És azt hiszem, Harald azért is nagyszerű rendező erre a projektre, mert elképesztően

Zwart egyik korai vázlata egy Néma Testvérről

érdekli az összes szereplő kapcsolata – mondja róla. – Úgy vélem, hogy az összes szereplő között meglévő kölcsönhatás – amikor mindenféle kapcsolat felkelti az ember érdeklődését, legyen az családi, baráti vagy romantikus – az, ami igazán a valóságosság érzetét kelti egy fantasyben.”

Clare szerint Zwart a kezdetektől rendkívül lelkesen tanult *A végzet ereklýeiről*. „Amikor először találkoztam vele Los Angelesben... azonnal rengeteg kérdést zúdított rám...

Zwart a sikátori jelenetet vázolja fel Collinsnak

A végzet ereklýéinek logójáról készült korai renderelt kép, Zwarttól

Tényleg lenyűgözte, hogy hallhatott a fantasy műfajról, hogy miképpen működik, hogy vannak saját szabályai, hogy a mágiarendszernek is vannak szabályai, amelyekhez ragaszkodnod kell, miután létrehoztad őket... Igen szórakoztató volt,

vagy hat-hét órán át beszélgettünk. Mi voltunk az utolsó vendégek az étteremben – idézi fel Clare. – Tényleg nagyszerű valakivel azokról a dolgokról beszélgetni, amelyek körül akkor már hét vagy nyolc éve kizárólag keringtek a gondolataim.

Ilyen a mágiarendszer, ilyen a világ, így működik – minden nagyon valóságos a számomra. És igazi felemelő élmény beszélgetni olyasvalakivel, akinek az a munkája, hogy mindezt átültesse a valóságba.”

Zwart és a produkció minden résztvevője tisztában volt vele, hogy Clare látomásának megvalósítása és a széles vászonra történő sikeres interpretálása nem nyúlszívűeknek való feladat.

„Számomra a kulcsot az jelentette, hogy a szereplők megmaradjanak ugyanolyan valóságosoknak, vicceseknek és furfangosoknak, mint a könyvekben – idézi fel Clare szerkesztője, Wojtyła. – És hogy minden továbbra is e világban gyökerezzen, még akkor is, ha szemünk elé tárul e másik, fantasztikus világ.”

„Mikor az ember elolvassa Cassandra Clare regényeit, az az érzése, hogy egyszerűen belevesz *A végzet ereklýéinek* és ezeknek az árnyvadászoknak a világába. Órákon át falod az oldalakat, és szinte magukba szippantanak – állítja Kulzer. – Ott az a sok meglepetés, ami az út során vár rád: hogy honnan jönnek a szereplők, hova tartanak, hogyan kapcsolódnak mind egymáshoz. Mi pedig ugyanezt az ámulatot szeretnénk kiváltani, mikor beülsz a moziba. Remélem, hogy az embereket a székükbe szögezi a film... és végigülik ezt az elképesztő, felfedezésekkel teli utazást.”

A *Csontváros* torontói forgatási helyszínén Clare maga is elámul azon a hihetetlen úton,

amelyet ő maga tett meg, és hogy az igazat megvallva, milyen valóságosnak tűnik az egész. „Az írás nagyon magányos tevékenység, főleg az elején. Az ember elképzei fejben a világot. Elképzei a szereplőket. A fejedben kelnek

**„ÓRÁKON ÁT FALOD AZ
OLDALAKAT, ÉS SZINTE
MAGUKBA SZIPPANTANAK.
OTT AZ A SOK MEGLEPETÉS,
AMI AZ ÚT SORÁN VÁR
RÁD: HOGY HONNAN
JÖNNEK A SZEREPLŐK,
HOVA TARTANAK, HOGYAN
KAPCSOLÓDNAK MIND
EGYMÁSHOZ.”**

**– ROBERT KULZER,
PRODUCER**

életre – hús-vér emberek lesznek belőlük, akik beszélnek –, és kicsit úgy érzed, mintha egy már korábban létező történet krónikása lennél – meséli. – Aztán megérkezel a forgatás helyszínére, és minden háromdimenziós lesz a gondolatban látott kettő helyett – megpillantod a Csontvárost, látod ezeket a színészeket, aki ide-oda mászkálnak, mint a történet szereplői, rúnákkal a testükön, és úgy gondolkodnak, mint a karakterek –, ez valami elképesztő élmény. Úgy érzed, mintha álmodtál volna, és most beléptél volna ebbe a megvalósult álomba.”

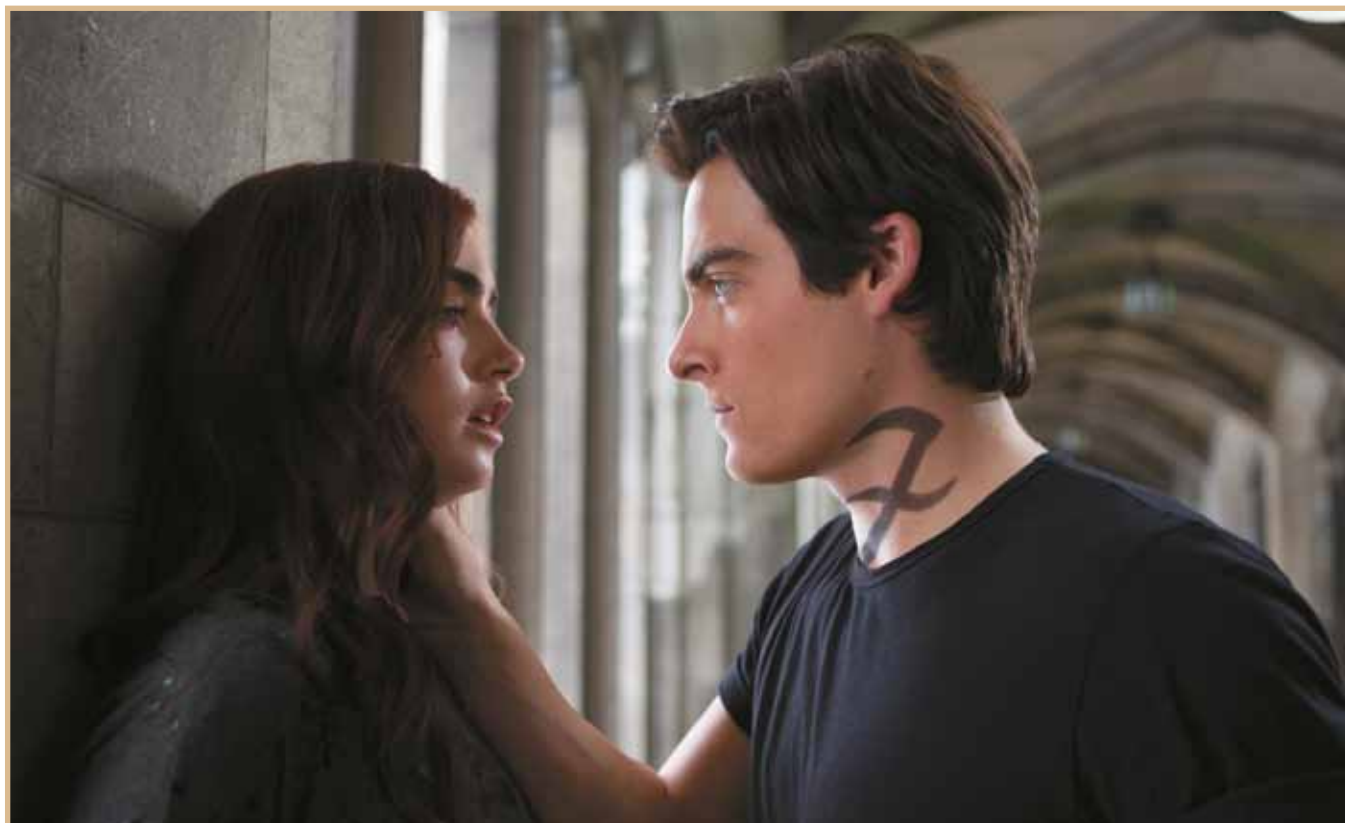
KETTŐ

A CSONTVÁROS SZEREPOSZTÁSA

AZT ÁLLÍTANI, HOGY CASSANDRA CLARE KITALÁLT VILÁGÁNAK LAKÓI SOKFÉLÉK, ENYHÉN SZÓLVA IS BAGATELLIZÁLÁS. VANNAK ITT VÁMPÍROK. VÉRFAKASOK. EGY KEMÉNYEN BULIZÓ BISZEXUÁLIS BROOKLYNI BOSZORKÁNYMESTER.

És persze ne feledkezzünk meg a kissé flúgos boszorkányról a Nyugat-Indiákról, aki a földszinten lakik, a mentorról, a beszólogatós, de arany szívű „mondénról”, két nagymenő démonvadászról (az egyik fiú, a másik lány), és egy örülten zseniális, karizmatikus bukott árnyvadászról. De várjunk csak, van még itt más is – egy elképesztően vonzó, arrogáns, tehetséges és

konfliktusoktól gyötört fiatal harcos, végezetül pedig az a személy, aki körül ez az egész szereplőgárda kering: egy feltűnő, mégis szerény, New York-i tinédzser, aki az önfelfedezés és a szerelem nyaktörő, gyakran szívszaggató utazására indul, és aki mit sem sejt önnön félelmetes erejéről és végzetéről. (És akkor még mindig nem szóltunk mindenkiről.)

Alec Lightwood (Kevin Zegers) és Clary konfrontációja az Intézet falai között

A keményen bulizó boszorkánymester,
Magnus Bane (Godfrey Gao)
elegáns luxusszakácsán

Olyan szereplőgárdát találni, amelyik eljátszsa – méghozzá hitelesen játssza el – a regény dinamikus szereplőit, nem volt éppen könnyű feladat, és nem csak azok erőteljes karaktere miatt. „Cassandra Clare ezt az univerzumot *A végzet ereklýéinek* világában alkotta meg, ahol igen összetett szereplők léteznek. Szinte olyan ez, mint egy epikus krimi, tele kémekkel – jobb analógia híján mondjuk ezt –, mivel rengeteg szereplővel úgy ismerkedünk meg, hogy később kiderül róla, valójában teljesen másvalaki” – magyarázza a nehézségeket Robert Kulzer producer.

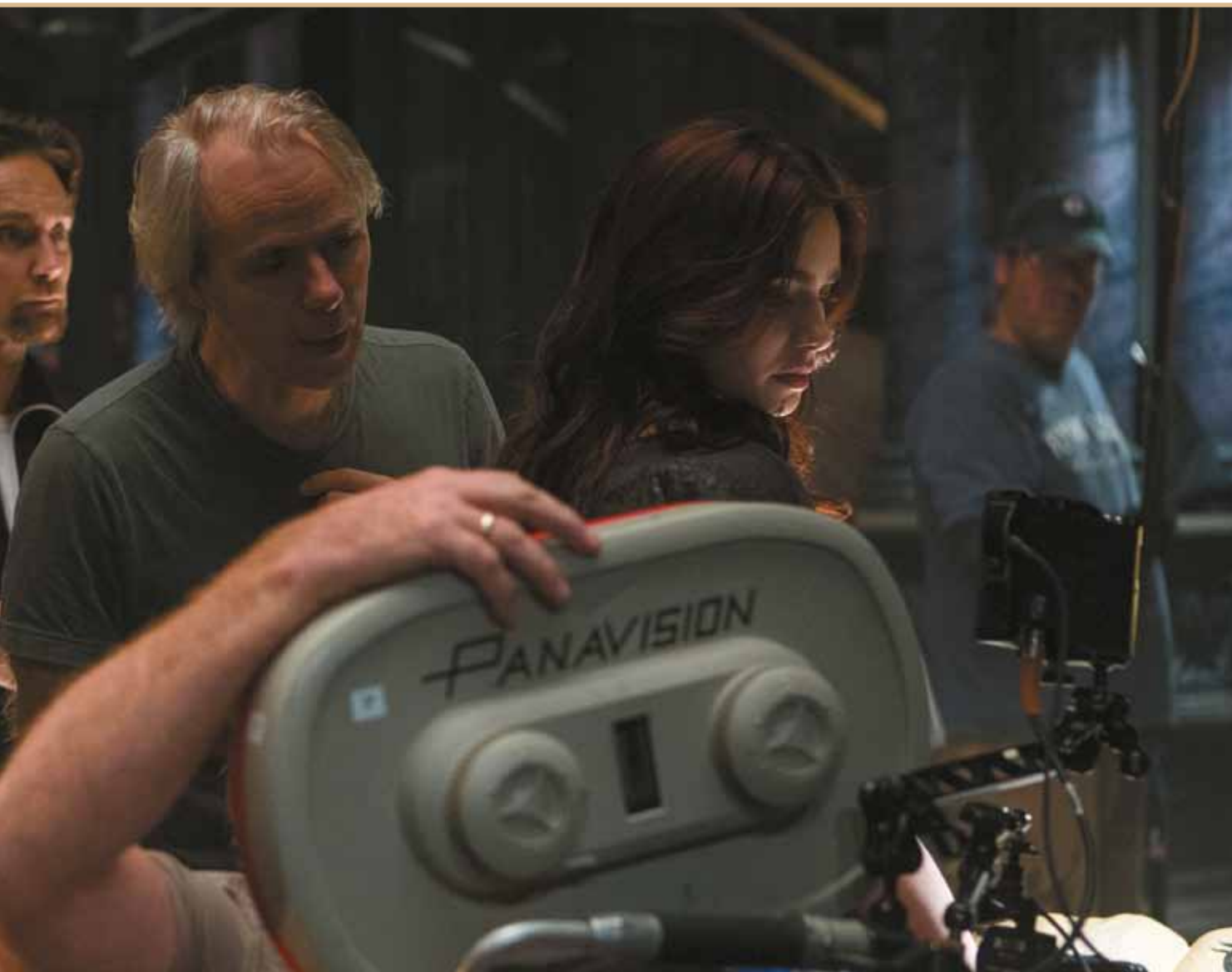
Az elbeszélés tekervényes jellege végső soron azt jelenti, hogy nincsenek kis szerepek – sem a könyvben, sem a filmben. „Egy ilyen film szereplőválogatásánál kettős kihívással állunk szemben. Egyszer adott egy nagyon erős központi karakter: Clary Fray vezeti át a nézőt a filmen. És azután ott vannak [azok] a szereplők, akik a könyvnek csak az egyik fejezetében jelennek meg, és nem találkozunk velük újra, csak a második vagy a harmadik könyvben. De nekik is jó munkát kell végezniük [a filmben], hogy kiderüljön számunkra, miért fontosak a történet folytatásában. Vagyis olyan színészeket kell kiválogatni, akik bejönnek a rajongóknak, mivel mindegyiküknek igen határozott előzetes elképzelésük van arról, hogy hogyan néznek ki” – fejtegeti Kulzer. A rajongók elvárásainak való megfelelés azonban csak egy része a feladatnak, mert a jeleneteket egyben drámaian is kell előadni. „Össze kell forrniuk a szereppel –

Balról jobbra: Kulzer, Zwart és Collins a forgatáson, az Intézetben játszódó egyik jelenet megbeszélésekor

vallja Kulzer. – Van egy döntő jelenet, ahol egy gigantikus csavar van a sztoriban – és a kiválasztott szereplőnek fantasztikusan jónak kell lennie benne... Vagyis ez is részét képezte a kihívásnak: van egy jó tucatnyi fenomenális színészünk a filmhez, akiknek össze kell forrniuk a szerepükkel az egyes jelenetekben, különben hatalmas lyuk tátongana az elbeszélésben.”

De ahogy a mondás tartja, az ezer mérföldes utazás is az első lépéssel kezdődik. És az

első lépés az volt, hogy megtalálják a tökéletes színésznőt, aki majd eljátssza a saga tüzes hősnőjét, Clary Frayt. „Lily Collins Clary Fray szerepében szerintem százötven százalékos” – mondja Kulzer. Collinsnak, a fiatal színésznőnek a részvétele, aki a producerek figyelmét olyan alkotásokban nyújtott korábbi teljesítményével hívta fel magára, mint *A pap – Háború a vámpírok ellen* és az *Elhurcolva*, egy kicsit a szerencse, a türelem, és nem csekély részben a Cassandra

Clare tollából született eredeti, lebilincselő elbeszélés számlájára írható.

„Már a szereplőválogatás előtt nagy rajongója voltam a könyveknek. Beleástam magam, és amikor elkezdtem olvasni, már nem tudtam letenni őket. Ez a szép Cassie írásaiban” – vallja Collins. – „Hallottam róla, hogy filmet csinálnak belőle, és Clint Culpepper a Screen Gemstől megkérdezte, érdekelné-e a szerep, mire azt feleltem: »Szeretem a könyveket. Naná, hogy érdekel!«